

- Tað hevur altíð verið ein partur av gerandisdegunum í Saksun. Tá ein bussur kemur til bygdina, so veit man, at næsta korterið er eingin friður, men so er tað yvirstaðið

liga lítil í mun til samlaða talið av ferðafólkum.

– Um vit siga, at 5.000 ferðafólk vitja savnið, so eru eini 95.000 ferðafólk, ið bara ganga uttan fyri og einki leggja eftir sær uttan órógv. Tað verður eitt sindur provokerandi fyri okkum, ið búgva her. Ferðafólk eru vælkomin, men tað er bara farið yvir um mark nú, um man einki fær burtur úr tí uttan strið, sigur Jóhan Jógvansson.

Má skipast

Tað vakti mikið kjak millum fýroyingar, tá tað í síðstu viku hoyrdist, at grannastevnan í Mykines hevði avgjørt at taka gjald frá øllum ferðafólkum, ið ikki hava tilknýti til oynna. Nøkur tóku undir við avgerðina og vístu á, at neyðugt er at fáa skipa viðurskiptir í ferðavinnuni, men tey flestu hildu tað vera óhoyrt, at fýroyingar skulu rinda fyri at vitja oynna.

Jóhan Jógvansson skilir væl avgerðina, men er ikki sannførdur um hvat er best at gera í Saksun.

– Man kann antin gera sum í Mykines, og krevja eitt gjald fyri atgongd til lendið, ella man ger eina skipan, ið veitir samsýning til fólk, ið eru fyri stórum trýsti frá ferðavinnuni. Um hvørt bygðafólk fekk eitt oyra, so hevði tað verið lættari at góðtikið, at onkur stendur og gløðir inn gjøgnum vindeygjað ella fer inn í hjallin at sneyta, sigur Jóhan Jógvansson, og leggur afturat.

– Sum bóndi, so er tað eisini mítt vinnuøki, ið verður brúkt til at onnur fólk kunnu selja gist-ingarnætur, máltíðir, leigubilar o.a. í Havn. Tá skal sjálvandi nakað

liggja eftir her, tí uttan slík støð, so varð eingin leigubilar, matur ella annað selt, tí eingi ferðafólk vóru, sigur Jóhan Jógvansson.

Hóast tolið er um at vera uppi, so hevur bóndin í Dúvugørðum tó eina vón um, at tað nokk skal ganga at finna eina loysn, og vísir á, at Sunda kommuna ger nóg fyri at loysa trupulleikan.

– Sunda kommuna er øgiliga proaktiv, og vil gjarna gera tað liviligt fyri íbúgvunum, og samstundis veita vinnumøguleikar fyri tey, ið ynskja ferðavinnu á staðnum. Tað kann m.a. gerast við at seta skeltir upp, gera gøtur o.a., so fólk ikki ganga allastaðni.

Tað fer nokk at hjálpa, tó tað er ivasamt, um tey, ið jagstra góðu myndina, lata seg steðga, sigur Jóhan Jógvansson.

Nokk av hugskotum

Tá Jóhan Jógvansson tekur lut í kjakum í almenna rúminum um avbjóðingar við ferðavinnuni, er tað mangan, at hann fær skotið í skógvarnar, at hann bara skal steðga við at síggja forðingar, og heldur byrja at selja ferðafólkunum ymiskt, so at tey verða ein inntøka fyri festið.

Bóndin í Dúvugørðum ristir tó bara við høvðinum yvir slík ráð, og vísir á, at tað er sjáldan hann hoyrir

nakað, ið ikki longu er gjørt.

– Tað er einki stuttligt at lurta eftir slíkum, tí tað kemur einki hugskot frá nøkrum, ið vit ikki hava hoyrt hundrað ferðir fyrr ella hava hugsað sjálvi. Tað viðger heldur ikki trupulleikan við at ferðafólk órógva heimafríðin. Vit selja longu køkur og kaffi til ferðafólk, men fyri tað, at man hevur selt teimum kaffi og vaflur, so er tað kortini líka irriterandi, tá man ikki fær ríkið seyðin hagar hann skal, ella hegnini mugu umvælast, tí fólk klúgva um tey, sigur Jóhan Jógvansson.

HALLUR@SOSIALURIN.FO

Stóra fjøldin kemur, steðgar á parkeringsplássinum í bygdini, gongur ein lítlan túr oman til kirkjuna og nesið, og fara so avstað aftur. Tey gera ongan skaða hvørki so ella so«